

N:o 268.

Af herr Räf, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition angående fördelning af de medel, som komma att under år 1909 och 1910 afsättas till främjande af nykterhet och motarbetande af dryckenskapens följder.

Uti propositionen n:o 184 angående fördelning af de medel, som komma att under år 1909 och 1910 afsättas till främjande af nykterhet och motarbetande af dryckenskapens följder, föreslår Kungl. Maj:t Riksdagen medgifva att låta utgå till kuranstalter, alkoholisthem, nykterhetsföreningar m. m. 182,250 kr. samt att, sedan de af Riksdagen förut anvisade belopp utgått, återstoden c:a 80,000 kronor ställes till Kungl. Maj:ts förfogande för att användas till främjande af nykterhet och motarbetande af dryckenskapens följder.

Emellertid hafva sedermera till Riksdagen inkommit flera motioner om att Riksdagen kunde af äfven dessa 80,000 kronor anslå större och mindre belopp till flera olika sällskap med sinsemellan mycket olika karaktär och verkningssätt.

Det kan dock på allvar sättas i fråga, om dessa 80,000 kronor därigenom få den jämna fördelning öfver hela landet, som önskligt och rättvist vore.

Det gifves nämligen inom de olika orterna en massa nykterhetsföreningar och annat nykterhetsarbete, som af en och annan orsak hvarken är eller kan vara bundet af någon landsorganisation. Och det kan hända, att detta nykterhetsarbete är, då allt kommer omkring, af minst lika stor betydelse som något annat. De olika landstingen och deras representanter torde vara de, som bäst förstå att uppskatta dess värde och gifva det behörig erkänsla. En fördelning af medlen på de olika landstingsområdena efter deras folkmängd skulle måhända vara det bästa.

Det kan vidare på allvar ifrågasättas, om icke just landstingen bättre än till och med Riksdagen kunna kontrollera, att anslagen i fråga användas till just specifikt nykterhetsarbete i de olika orterna af landet. Ty obestridligt är dock behovet af sådan kontroll i närvarande tid synnerligen stort.

Därtill kommer, att många landsting redan under en följd af år anslagit större och mindre belopp till nykterhetens befrämjande inom länet ifråga såsom till föredragsverksamhet, föreläsningar för folkskolans barn, hyresbidrag m. m. Så långt jag känner saken hafva nykterhetsvännerna också visat sig både tacksamma och belåtna med dessa anslag och därvid fästade föreskrifter om användning och redovisning.

Slutligen torde just det, att hvarje landsting innehade ett större eller mindre belopp att årligen utdelas till verkligt nykterhetsarbete inom länet, framkalla sådant arbete i många delar af landet, där det annars ligger mer eller mindre i lägervall.

På grund af det anförda vågar jag alltså hemställa,

att Riksdagen må besluta, att sedan de belopp, som äro närmare specificerade i Kungl. Maj:ts proposition n:o 184 utgått, återstoden af de medel, som under åren 1909 och 1910 komma att afsättas för ifrågavarande ändamål, skall utdelas till landets olika landsting efter landstingsområdenas folkmängd för att utslutande utgå till sådan nykterhetsverksamhet, som bäst uppfyller de villkor, Riksdagen uti ifrågavarande afseende bestämt.

Stockholm den 27 april 1909.

E. Räf.